

Wien og de Acter, som ere fulgte derpaa, er Udtrykket „Andeel“ i Kundgjørelsen af 2den October 1855 § 4 forandret til „Heelhed“. Man har sagt: Da Kongeriget udgjør Monarchiet, maa det dække alle Monarchiets Udgifter, forsaavidt de ikke kunne dækkes af de saakaldte Fællesindtægter, og man har, for at begrunde denne Anskuelse, sagt: Det er Rigsraadet og ikke Rigsdagen, der er Herre over Forholdstallet, idet Rigsraadet tidligere havde det i sin Magt at bestemme, i hvilket Forhold de forskjellige Landsdele skulde yde Bidrag til Fællesudgifterne. Hertil vil jeg sige: Lad gaae! Det har Pragis for sig, og sjøndt det ikke er aldeles utvivlsomt, er det dog hidtil blevet anerkjendt, men jeg vil spørge, om Rigsraadet vil ansee sig competent til at sige: For Fremtiden skal Kongeriget udrede 100 Procent og Slesvig Nul. Hvis virkelig en saadan Lov gik igjennem Rigsraadet, er det et stort Spørgsmaal, om Rigsdagen vilde kunne bære sig derfor, thi $\frac{100}{100}$ kan ligesaa lidt blive en Andeel som Nul kan blive det, en $\frac{1}{4}$ og Nul ere ikke Andele, og Kundgjørelsen af 2den October 1855 udtaler kun, at Kongeriget skal give en „Andeel“ af de for hele Monarchiet fælles Udgifter. Seg kan altsaa ikke komme til noget andet Resultat, hvorledes jeg end seer paa Sagen, end at Kongerigets Forpligtelse til at svare Bidrag til de saakaldte Fællesudgifter er ophørt; men herved maa man ogsaa efter min Overtydning blive staaende i Rigsdagen. Det tilkommer os ikke her at dømme om, hvorvidt Rigsraadet bestaaer lovligt eller ikke; det er Noget, der aldeles ligger udenfor vor Competence. Vi behøve ikke at undersøge dette Spørgsmaal, vi kunne ganske rolig lade Regjering og Rigsraad gaae videre ind i den Sættegade, hvori de efter min Mening ere komne, og hvorfra de ogsaa ville vende tilbage. Lad os blive udenfor og ikke af vor Klasse give Midler til at gaae videre paa den Vej. I en saadan Tid som den, hvori vi leve, da der i mange Forhold synes at være betænkelige Tegn paa Oplysning, er der to Ting, hvorpaa det fra vor

Side især kommer an, og det er paa den ene Side politisk Ordholdenhed, politisk Sandbruhed, og paa den anden Side ubrødelig Agtelse for Lovene. Naar Folk ville tilfidesætte det givne Ord, kan man ikke gaae i Rette med dem derfor. Vi have desværre seet, at Folk, til hvem en stor Deel af den danske Nation seer op, i 1855 have udtalt saa tydeligt, som Ord kunne udtale, at naar Fællesforfatningen hørte op at bestaae i anerkjendt Kraft og Virksomhed, var det en Selvfølge, at Rigsdagen skulde gjenoptage de Sager, som den frivillig havde givet fra sig, for at sætte Regjeringen i 1854 istand til at gennemføre sit Program. Der staaer i den Betænkning, hvortil jeg sigter, at man har fundet det rigtigt at udtale dette, for at det skulde forebygge Tvivl i kommende Tider. Man har endog udtrykt sig med en vis Høitidelighed, ligesom for at slaae fast, at der derom ingen Tvivl kunde være. Man maa ikke her indvende, at Fællesforfatningen endnu bestaaer i anerkjendt Kraft og Virksomhed, thi for det Første kan jeg ikke indsee, at der er sund Forstand i at tale om en Fællesforfatning for Kongeriget alene, og for det Andet maa jeg gjøre de Herrer opmærksomme paa, at der i selve den omtalte Betænknings Præmisses udtrykkelig er hentydet til, at det vel kunde være, at Holsteen i Henhold til § 23 i Forfatningen af 2den October 1855 kunde udgaae, men at dette ikke skulde være noget saadant Brud paa Fællesforfatningen, at Sagerne derfor skulde vende tilbage til Rigsdagen. Vigger der ikke deri, mine Herrer! indirecte, at hvis det ulykkelige Tilfælde skulde møde, som nu er indtraadt, at ogsaa Slesvig er afstaaet, bestod Fællesforfatningen ikke længere i anerkjendt Kraft og Virksomhed, og i saa Fald maatte man absolut sige, at Rigsdagen maatte vende tilbage til sit oprindelige Omraade. Man kan beklage, at disse Mænd — jeg vil ikke nævne deres Navne, Enhver veed, til hvem jeg sigter — have havt saa lidet Die for, hvad den politiske Sandbruhed og Ordholdenhed vil sige, at de nu tale i en ganske anden Tone; men,